

22. august 2007

Urbane fortællinger

[Reportage] Lars Svanholm har været forbi Galleri NB i Viborg og reporterer derfra om galleriet, dets kælderetage NBeX med yngre kunstnere og den aktuelle maleriudstilling med Jonna Pedersen.

Af Lars Svanholm

Foto: Lars Svanholm og Galleri NB

Udstillingen med Jonna Pedersens malerier i NBeX Viborg kan ses til 8. September 2007

Jonna Pedersen i NBeX

Galleri NB i Viborg er et af landets mest velrenommerede gallerier. Første gang jeg besøgte galleriet, var det et ganske beskedent foretagende med en beliggenhed langt fra byens hovedstrøg. Om dette ligger 15 eller 20 år tilbage, kan jeg ikke i skrivende stund huske; men galleriets indehaver Thorkild NB Nielsen var under alle omstændigheder allerede på daværende tidspunkt en person, der havde en opskrift på, hvordan man kunne udvikle et provinsgalleri i retning af en overskudsforretning. Med succes, vel at mærke!

Nu er billedkunst som bekendt andet end økonomi og nydelige skilderier. Formidlingselementet er samtidigt en vital brik i et spil, der rækker længere ud i systemet end blot at skabe en profitabel forretning. Galleri NB har gennem årene udviklet et koncept, der ganske vist tager sigte på en sund og givende forretning; men samtidigt viser man ved åbningen af NBeX-rummet i det velindrettede galleris underetage en tydelig lyst til at vise billedkunst, som rummer nogle andre værdier end dem, man kan forvente at finde i stueetagens rum.

Afgørende spring

At kalde maleren Jonna Pedersen (født 1971) for en eksperimenterende kunstner kan muligvis opfattes som lidt af en overdrivelse. Ikke desto mindre, hvis man er bekendt med kunstnerens karriereforløb, har hun foretaget nogle spring i de senere år af en ret afgørende karakter. Hun arbejdede i starten af dette forløb med nogle forholdsvist "løse" kompositioner, der pegede tilbage til den abstrakte, intuitive ekspressionisme. I de senere år har hun imidlertid udviklet et rent og ustofligt billedsprog, der rammer den potentielle beskuer ret præcist.

Midlet er enkelt. Motivet er storbyen, hvad enten det er Barcelona, Berlin, New York – eller såmænd København, hvor den fynskfødte kunstnerinde færdes til dagligt. Ét er motivet – et andet er metoden. Hvad man kunne forvente at finde i et typisk urbant centrum, interesserer ikke Jonna Pedersen det fjerneste. For hende er det udelukkende de store linier og byens kompositoriske egenskaber, der er vedkommende. De integrerende signalgivere i et sådant miljø er, hvad det handler om. Det andet er uinteressant.

Menneskets spor

Mennesket er ikke direkte til stede i Jonna Pedersens kompositioner; men man ved, at de netop har forladt scenen. Mennesket har en egen tendens til at efterlade sig spor. Om det er grafitti-malernes tags eller det er en afrevet plakat på en mur, er man klar over, at disse elementer er menneskeskabte. Dermed er mennesket i væsentlig grad eksisterende hos Jonna Pedersen. Det har blot forladt billedplanet i det helt afgørende øjeblik.

Som maler er Jonna Pedersen i fuldvægtig forstand på vej ind i de modne kunstneres rækker. Hun har en lang række udstillinger bag sig; men i kraft af en overbevisende kompositorisk begavelse, der kan sammenholdes med en næsten nervøs kontur, som underbygger det menneskelige, er hun vel efterhånden at betragte som en signifikant personlighed på en mangfoldig dansk nutidskunstscene.